El somni es va fent real

El 0-1 de Mata de penal i l'expulsió de Núñez (minut 2) encarrilen un partit que el madrileny sentencia només començar la represa

MARC BRUGUÉS ALBACETE. ENVIAT ESPECIAL

Els espectadors que es van aplegar ahir al Carlos Belmonte només van veure un equip. Es van mullar i molt degut al fort ruixat, però sobre el terreny de joc tan sols hi van observar bocabadats i impotents com un Girona llançat passava per sobre de l'Albacete. Una victòria clara i sense discussió llaurada amb dos cops letals al principi de cada part obra de Mata. El madrileny va provocar i marcar un rigorós i protestat penal que va suposar el 0-1 i l'expulsió de Núñez abans dels dos minuts de partit. Només començar la represa, als 23 segons, Mata decantaria un duel sense història que Lejeune s'encarregaria de liquidar. Un passeig, com aquell qui diu, va ser el que va fer el Girona ahir al Belmonte. Una victoria plàcida que serveix per a confirmar l'excel·lent dinàmica de l'equip i que demostra també que s'ha adquirit un punt de maduresa molt a tenir en compte. El play-off és més a prop i, veient l'exhibició d'ahir, els homes de Machín semblen anar-hi de caps. Caldrà, això sí, no afluixar i mantenir el nivell d'ahir per ficar-s'hi.

Impuslats per l'excel·lent trajectòria d'aquesta segona volta, el Girona arribava a Albacete amb l'atractiu repte de sumar tres punts que l'acostessin una mica més a l'objectiu del play-off. Un al·licient d'allò més llaminer que topava frontalment amb el d'un Albacete amb l'aigua al coll. Els manxecs esperaven el Girona amb el ganivet a les dents i d'allò més pressionats per la situació a la classificació. D'entrada Machín va apostar per reforçar el mig del camp amb Eloi Amagat en el lloc de Borja García i donar l'alternativa a Mata en punta d'atac al costat de Lekic, una parella ofensiva pràcticament inèdita des que el serbi va arribar i que només va trigar un minut i 23 segons a donar fruits ahir. I és que gairebé en la primera jugada del partit, Lekic va deixar sol Mata, que quan encarava el porter va notar l'alè de Núñez al seu darrere i va caure. L'àrbitre no s'ho va pensar gaire i va assenyalar penal i l'expulsió del central manxec. Pena màxima més que rigorosa que va encendre les ires dels jugadors i de l'afició local. El madrileny va anotar des dels onze metres, amb una mica de patiment, tot sigui dit, per encarar d'allò més el partit per al Girona i per minar encara més la moral d'un rival al que la sort se li girava d'esquenes només començar.

Els homes de Machín estaven al davant d'un escenari del tot favorable i no el podien desaprofitar. El gol, a més a més, havia de servir per apaivagar l'intent de sortida en tromba de l'Albacete. No seria així perquè un parell d'indecisions defensives entre Lejeune i Alcalá van fer creure els manxecs que podien fer mal a la defensa gironina. Portu remataria alt primer i, després, Jona obligaria Becerra a intervenir per salvar l'empat. El setge dels manxecs continuaria amb una rematada de Gonzalo en una acció a pilota aturada. Sí que és cert que el Girona trobava espais al contracop i Mata va tenir el segon però l'Albacete, malgrat la inferioritat, estava posant en molts problemes els homes d'un Machín que intentava transmetre serenor des de la banqueta. Calia aturar la fe de l'Albacete. Amb tants minuts per davant la millora manera de fer-ho era amb un altre gol però mentre aquest no arribés calia tenir la pilota i no concedir tant. Amb espais a dojo per aprofitar, només la manca de precisió en l'última passada evitaria que l'equip català se n'anés a la mitja part amb un marcador més clar. I és que els

Álamo, Eloi Amagat, Lekic o Mata van tenir bones arribades que es van diluir abans que es produís la rematada final.

El premi arribaria i ho faria novament en un moment psicològic. Només 23 segons després del xiulet inicial de la segona part, Mata va culminar una jugada per la dreta amb una rematada inapel·lable. Millor impossible. A diferència de la primera part, el 0-2 sí que va fer mal a l'Albacete. A pluja batent, el Girona va dedicar-se a controlar el partit mentre els manxecs que començaven a acusar el desgast físic de jugar en inferioritat. Lekic, després duna passada de la mort de Clerc, va tenir la sentència però Juan Carlos ho va evitar amb una aturada espectacular. El porter manxec també frenaria un bon intent d'Eloi Amagat.

El Girona tenia la lliçó apresa i tal i com va fer la setmana passada contra l'Alabès va començar a adormir el partit i deixar passar els minuts. La victòria era un fet perquè l'Albacete havia aixecat la bandera blanca. Ja no tenien forces. Per si de cas, però, Lejeune va enviar la pilota al fons de la xarxa després d'un servei de córner per deixar dat i beneït el partit.

Font del document:
http://www.diaridegirona.cat/girona-fc/2016/04/24/somni-fent-real/779469.html?utm_source=rss